

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Eucharistia prodest corporibus, variis modis. Cap. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

Eucharistia prodest corporibus variis modis.

VNdecimò, prodest Eucharistia ad spiritualem profectum, quia non tantum animam, sed etiam corporibus prodest, quemadmodum testimoniis Patrum id ostendit Suarez tom. 3. in 3. p. d. 64. sect. prima, & seqq. idque quatuor modis: Primo, quia facit per virtutes, quas confert & auget, ut corpus etiam Deo feruiat, & à peccatis præferuetur. S. Thomas respondens ad eorum argumentum, qui dicebant, saltem quantum ad corpus per hoc Sacramentum gratiam non confertur; Licet, inquit, corpus non sit immediatum subiectum gratiæ, ex animo tamen redundat effectus gratiæ ad corpus, dum in presenti membra nostra exhibemus arma iustitiæ Deo, ut habetur Rom. 6. Nā, ut ait S. Cyrillus Alexandrinus, sedat, cum in nobis manet Christus, saluentem membrorum nostrorum legem. Nam de corpore Christi, ut scripsit S. Thomas Opusculo 58. capite 21. manat vmbra gratiæ, quæ nobis defenfaculum est contra incitina vitiorum & carnalis concupiscentiæ. Et, ut ait B. Albertus magnus in compendio Theologico libro 6. cap. 16. Sicut aqua refrigerat, ita istud Sacramentum feruorem concupiscentiæ mitigat. Et, ut habet S. Thomas Opusculo eodem cap. 6. Panis celestis in similitudinem pruna rorisq; apparebat, quia corpus Domini à feruore praua concupiscentiæ refrigerat. Et S. Cyrillus Hierosolymitanus: Animam, inquit, & corpus sanctificat. Et Catechismus Concilij Tridentini Sensum libidinis cohibet. Et B. Laurentius Iustinianus de Institutione & regimine Prælatorum cap. 21. Corpora castificat. Caro enim Christi, inquit S. Ambrosius serm. 19. in Psalmum 118. Vmbra sua caro fuit, quæ nostrarum astus refrigeravit cupiditatum: quæ compescuit insolentiam vitiorum: quæ restinxit ignes libidinum: quæ auaritiæ, diuersarumq; passionum incendia temperauit. Et quid dicam de vmbra Domini, quando Apostolorum vmbra sanabat.

Hæc ebrietas, (scilicet Communio Eucharistica) inquit S. Cyprianus, non accendit sed extinguit peccatum, in hoc vino non est luxuria, nec mouetur ad ludum post hunc potum lasciuia: consopit obliuio cuncta carnis ludibria: Mira sunt, quæ sentit, magna quæ videt, inaudita quæ loquitur, quem Agnus ille Paschalis inhabitat: cuius animam meri huius fortitudo, hilaritate inexpressibili lætificat & delectat.

De B. Catharina Genuensi scribitur, Quando aliquâ ex causa ad diuinam mensam accedere non poterat, toto illo die dolore consciebat, & sibi ipsi, intolerabilis erat, vnde qui apud illam morabantur, hoc ipsum animaduertentes, eiq; compatientes dicebant, clarum esse Deo placere, ut quotidie caeleste epulum accipiat.

Secundò, Eucharistia prodest ad spiritualem profectum, quia non tantum animam, sed etiam corporibus prodest, quemadmodum testimoniis Patrum id ostendit Suarez tom. 3. in 3. p. d. 64. sect. prima, & seqq. idque quatuor modis: Primo, quia facit per virtutes, quas confert & auget, ut corpus etiam Deo feruiat, & à peccatis præferuetur. S. Thomas respondens ad eorum argumentum, qui dicebant, saltem quantum ad corpus per hoc Sacramentum gratiam non confertur; Licet, inquit, corpus non sit immediatum subiectum gratiæ, ex animo tamen redundat effectus gratiæ ad corpus, dum in presenti membra nostra exhibemus arma iustitiæ Deo, ut habetur Rom. 6. Nā, ut ait S. Cyrillus Alexandrinus, sedat, cum in nobis manet Christus, saluentem membrorum nostrorum legem. Nam de corpore Christi, ut scripsit S. Thomas Opusculo 58. capite 21. manat vmbra gratiæ, quæ nobis defenfaculum est contra incitina vitiorum & carnalis concupiscentiæ. Et, ut ait B. Albertus magnus in compendio Theologico libro 6. cap. 16. Sicut aqua refrigerat, ita istud Sacramentum feruorem concupiscentiæ mitigat. Et, ut habet S. Thomas Opusculo eodem cap. 6. Panis celestis in similitudinem pruna rorisq; apparebat, quia corpus Domini à feruore praua concupiscentiæ refrigerat. Et S. Cyrillus Hierosolymitanus: Animam, inquit, & corpus sanctificat. Et Catechismus Concilij Tridentini Sensum libidinis cohibet. Et B. Laurentius Iustinianus de Institutione & regimine Prælatorum cap. 21. Corpora castificat. Caro enim Christi, inquit S. Ambrosius serm. 19. in Psalmum 118. Vmbra sua caro fuit, quæ nostrarum astus refrigeravit cupiditatum: quæ compescuit insolentiam vitiorum: quæ restinxit ignes libidinum: quæ auaritiæ, diuersarumq; passionum incendia temperauit. Et quid dicam de vmbra Domini, quando Apostolorum vmbra sanabat.

h. 23. ad pop. & h. 4. in Mat.

f. de cœna Dom.

43. 3 p. q. 79. a. 6. ad 3. Cōpend. Theol. l. 6. c. 16. 3 p. q. 79. a. 6. h. 45. in Ioan.

ep. 10. ad Ephes.

44. de cast. conn. c. 18. col. 5. Ibid. c. 7. col. 3.

45. Hist. Lauf. 5. 2.

Ibid. 5. 19.

solicitudinemq; deponant. S. Chrysostomus differtens de passione iræ, Quomodo, inquit, ab hac tam noxia peste liberabimur, si vtrique illam potionem bibamus, quæ omnes intra nos vermes, serpentesq; mortificat, & quodnam, inquit, istud est poculum, quod eam vim habeat. Præiosus scilicet Christi Sanguis, si cum fiducia sumatur. Nobis, inquit S. Cyprianus, Christus pincerna porrexit hoc poculum, & docuit, ut non tantum exterius hoc sanguine liniremur, sed & interius aspersione omnipotentis animam muniremur: & penetratis omnia tanti medicamenti virtus, quidquid esset intus effugaret, & renouaret, sanaretq; quidquid mori, carni, vel spiritui, veteris vitæ adlitterat corruptela. Quintimò S. Thomas, ait, Eucharistia carnis fomitem imminuit. Et ut B. Albertus magnus, docet, Eucharistia fomitem mitigat. Vide Lorinum in Acta. Externa impedimenta sunt dæmones. Hoc autem Sacramentum, inquit S. Thomas, in quantum signum quoddam Passionis Christi, per quem victi sunt dæmones, repellit omnem dæmonum impugnationem. Vnde S. Chrysostomus dicit, ut leones flammam spirantes, sic ab illâ mensa discedimus, terribiles effecti diabolo. Nam ut ait B. Petrus Damianus ep. ad Blancam Comitissimam cap. 3. Terretur aduersarius cum Christiani labra videt Christi cruore rubentia. Agnoscat enim præstis sue perditionis iudicium, & diuina victoria, quæ captiuatus est & obterritus, non tolerat instrumentum. Immo non tantum repellit impugnationem dæmonum, sed, ut ait S. Ignacius Martyr. Retundit vim & potentiam Sarthana, omnes conatus suos, quasi totidem sagittas non aliò collimantis, quam ut nos in peccatum pertrahat. Hoc autem Sacramentum inquit B. Laurentius Iustinianus, à malo præseruat. Et. Optimum est ac salubre remediū, ad comprimendum voluptuosos animi motus, ut si quis hac se senserit peste vulneratum, omni quæ valet virtute, studeat diuina frequentare Sacramenta. Merito igitur S. Dorotheus Abbas apud Palladium dixit: Quò venit Saluator, (loquitur de signo crucis Christi, potente contra dæmones,) illic viribus caret diaboli improbitas. Maior autem vis est ipsius Christi, quam eius crucis. Declarari potest hæc vis contra dæmones è SS. Eucharistia procedens, dicto quodam S. Macarij Ægyptij, qui, ut scribit Palladius, cum vxorem cuiusdam, præstigijs & incantationibus præstigiatoris, specie tenus in aquam transformata curasset, eam sic admonuit: Nunquam Ecclesiam deseras, nunquam abstineas à communione Christi Sacramentorum. Hæc enim tibi acciderunt, quod iam quinque hebdomadis non accessisti, ad intemerata nostri Saluatoris Sacramenta. Si ergo sæpè ad ea, & piè accedemus, dæmonis impugnationem ridebimus.

46.

3 p. q. 79. a. 1. ad 3.

13. in Ioan.

cap. 17. Et. 4. 17.

Catech. mystag. 4.

cap. 19.

f. de eorum Dom.

cap. 17.

47.

profectum, corpus adiuvando, quia vt illud sic instrumentum virtutum, sæpe illud corporaliter sanat, & vigorem addit. Tanta est aliquando in hoc Sacramento gratia, inquit Thomas de Kempis l. 4. c. 1. n. 11. vt ex plenitudine collata deuotionis, non tantum mens, sed & debile corpus, vires sibi praeferat sentiat ampliores. Quare merito Tertullianus l. de pudic. c. 18. appellat Eucharistiam medicam, & S. Chrysologus ser. 1. epulum salutis. Et Tertullianus apoget. c. 9. Cordolij remedium. Ioannes quidam Eremita per triennium solâ Eucharistiâ die Dominico sumptâ se sustentauit, teste Rufino l. 2. cap. 15. Vit. PP. & Palladio in Lauf. c. 61. Ros. p. 473. col. 1. Merito ergo Christina mirabilis tot modis corpus suum enecatuta muniebat se SS. Eucharistiâ crebro sumptâ: vt cap. 5. Sarius in eius vita scribit in Iunio. Merito & Sancta Ecclesia in Missa de SS. Vito, Modesto, & Crescentia, post communionem petit, vt medicina Sacramenti & corporibus nostris proficiat. Et in sacrificio Missa in Canone quotidie dicitur: Fiat nobis ad salutem mentis & corporis. Quod praestat, inquit Ioannes Sanchez, non cauendo aliquam qualitatem corporalem, sed quia externa protectione à rebus infirmitatem comparantibus nos liberat, vt notat Suar. disp. 64. lect. 1. Valquez disp. 204. n. 28. Hurtado de Eucharistiâ disp. 8. dicitur, 6. Fagundez 3. præcep. l. 4. c. 5. n. 7. moderaturq; nimium calorem, qui libidinem excitare possit, & inde reducit corpus ad optimum temperamentum, ex quo bona valetudo resultat vt effectus, aut essentialiter in illo sanitas consistit, de quo medici. Si enim extrema vnctio salutem corporis causat, quid mirum, & illud praestare Eucharistiam? Dicant, quæso, experti, num sanitate validiorem præsentiant sapius communicando, aut abstinendo: & sacris satebuntur, quod communicando, vt rectè Suarez to. de Euch. quæst. 74. a. 8. disp. 69. lect. 1. Quid tam cordium vita, inquit S. Bernardus l. 75. in Cant. quàm Dominus meus Iesus Christus, de quo aiebat, qui viuere: Coloss. 3. Quia cum Christus apparuerit vita vestra &c.

De suo Patre scribit Nazianzenus: Cùm nunquam non dolore premeretur, & quidem per sepe singulis diebus, atque interdum etiam horis, ex solâ Liturgiâ robur concipiebat, & morbus tanquam ex edicto & imperio fugatus, se subducebat, &c. P. Carolus Spinola, vt dicitur in eius vita, & martyrio, scribens è carcere ad P. Mutium, Generalem ait: Panis Eucharistia nobis subministrat vires corporales & spirituales. Erat autem ibi & morbis & fame per quatuor annos exhaustus. S. Philippus Neerius Eucharistiæ sumptione in infirmitate vires resursumebat. B. Ludouicus Bertrandus, vt in eius vita scribit Vincentius Instinianus, etiam conualescens à morbo, quando poterat, dicebat Missam, & cum quidam ad diffusaderet, quasi sanitati motuum, respondit: Frater mi, S. Sacramenta Ecclesia nullum occidunt, immò iuuant, non tantum salutem animæ, sed etiam corporis, quando id est pro bono animæ. Lancij Opusc. Tom. 2.

ma. De B. Catharinâ Genuensi scribitur in eius vita: Quodam die tam prostrata erat valetudine, vt eibi capiendi facultate amissa, ad mortem vrgeri inciperet, dixitq; Confessario suo: Si ter Dominum meum in V. Sacramento mihi praberis, sanitatem recipere. Fecit ille, & mox pristina incolumitati restituta est. Et infra: Nequens propter infirmitatem aut aliud impedimentum celestem alimoniam percipere, toto illo die lassâ, debilis & afflicta erat, videbaturq; vitam tuere non posse. Sic Eucharistia à B. Maria Oegniacensi infirmâ, sumpta, teste Iacobo Vitriaco in eius vitâ l. 2. c. 12. Esti tunc nil penitus edere posses, nec modici panis odorem perferre. Christi tamen Corpus facile & crebro sumebat: quod statim quasi liquefcens, & in animam eius transiens, non solum illam confirmabat, sed etiam Corporis infirmitatem sine morâ releuabat. Vnde merito Christus in Eucharistiâ potest nuncupari remediator valetudinum, vt Deum vocat Tertullianus. S. Teresa, siue de se, siue de aliâ quadam Dei seruâ ita scribit: Est, inquit, Eucharistia magna medicina pro infirmitatibus corporalibus. Noui vnâ personam magnis infirmitatibus plenam, quæ multoties gustando hunc cibum à grauib; doloribus totaliter liberabatur. Et hoc valde ordinariè, & à malis valde manifestatis & quæ fingi non poterant. S. Bonauent. Aliquos, inquit, quandoque vidimus, licet paucos quibus viuere Christus erat, ita, vt si non frequentius panem vitam resicerentur sacramentaliter, quasi videbantur vita corporis iam velle deficere, patentibus indicis hunc defectum prodentibus. Et qui antè iam debiles erant, quod nec incesum debitum habere poterant, post susceptionem illius Sacramenti in tantum confortabantur, quasi nullam antè sensissent debilitatem manifestè apparentem. Iuxta illud to. 6. Caro mea verè est cibus & Sanguis meus est verè potus, quia nullus cibus materialis vel potus sic celeriter & efficaciter possit, non solum corpus, sed etiam animam recreare.

Ioannes Monachus apud Palladium, cibum nunquam suppsit, nisi die Dominico Eucharistiâ & modico pane reffectus, per reliquum hebdomadæ nihil amplius comedeat. Nicolaus Eremita in Helueticis montibus prope Lucernam per 20. annos nullo prorsus alio cibo vsus est, quàm SS. Eucharistiâ. S. Catharina Senensis per menses aliquot solo Eucharistiæ vsu vitam produxit. Ludouicus pius Imperator, in supremo morbo quo obiit, totos 40. dies ieiunus trãsegit, Eucharistiam solum quotidie sumens, vt qui adfuit ei scriptor testatur citatus à Thoma Bozio. In ditione Tullensî puella duodennis sumptâ in Paschate Eucharistiâ, per triennium omni cibo abstinuit; vt scribit Sigibertus in chthonico. Marina de Escobar, magnæ sanctitatis virgo, ante paucos annos Vallisoleti mortua septuagenaria, non semel à grauib; febribus liberata est statim, post quam medicorum permissu S. Eucharistiam accepit. Hanc ob causam merito potest appellari Eucharistia, Arbor vitalis, ob viuificum eius corpus & sanguinem, prout

ser. m. 6 p. vii. cap. 9.

appellatur à sancto Theodoro Insula. Et à Deo Pare in quodam retri. M. Magister de Pado, appellatur etiam Cibus in Eucharistia. Arbor vite, quia in mariis non desiccat. Et per eum respicendo Diuinitatem, accipere magis quam aspectum Dei. Si cum similitudine vestis eius sanabat infirmos Mar. 6. 7. quanto magis Eucharistia id præstabit suis contactu, que nobilitas, quam vestis Christi carnem continet. Si oleum Extremæ unctionis sepe sanat corpora, præstat hoc & Eucharistia, quando id est necessarium pro Dei gloria maiore non quidem et sui institutione, sicut extremæ unctionis Sacramentum, sed ex speciali Dei privilegio & fauore, dilectas sibi quasdam animas, ob sanctimoniam earum ita consolando etiam corporaliter, non quidem semper, & omnes, sed iuxta suam diuinum beneplacitum, concedens aliquando talia minus sanctis, non concedendo sanctioribus, ut scimus S. Iohanni Baptistæ, non fuisse datum donum patranda miracula. Ioh. 20. 41. et si eo nullus ferraxerit maior inter natos mulierum. Matth. 11. 11. Si cibus ille ab Angelo allatus Elizæ, per 40. dies & noctes eum sustentauit, quidni Eucharistia, framentum Electorum præstantius cibo Elizæ? Si caro Elisæ suo contactu vitæ reddidit cadaueri mortuo, quidni Christi caro conferuaret vitam, & morbos abigeret, ut notat S. Cyrillus Alex. Nam cum Christi caro quæ in Eucharistia sumitur, sit hypostaticè vnita Verbo diuino, quod est vita essentialiter, & fons ac causa omnis vitæ creatæ, quidni, dum Deo placet, vitam conferuaret, & restauraret in morbis? Meritò ergo scribit S. Cyrillus Alexandrinus. Viuificare Corpus Christi, & ad incorruptionem suâ participatione reducere. Nô enim alterius cuiusdam sed ipse vita corpus est, virtutem Incarnati Verbi retinens. & plenum potestate illius, quo vniuersa viuunt & sunt. Vnde mitum non est, puerum quendam filium vitriarij Iudæi à parente in ardentem fornacem coniectum, eò quod vnâ cum Christianis in ædè B. Virginis Eucharistiam sumpserat viuum, illæsum, conferuatum, & iam egressum, retulisse, se contra vim ignis protectum ab illâ cuius imaginem in templo viderat. Ita scribit S. Gregorius Turonensis.

3. Reg. 19.

1. 4. in 10a. c. 14.

1. 7. in 10a. c. 37.

Id. de glor. mart. c. 8.

Tertio, Eucharistia prodest ad profectum animæ, quia corpori prodest, conferendo ei resurrectionem corporum, eo modo, quo bene explicatur ex PP. sententia à Suar. tom. 3. in 3. p. d. 6. 4. sect. 12.

Quarto, Eucharistia prodest, quia à corpore dæmones abigit, ut patet ex historiis Ecclesiasticis Coll. 7. c. 30. ex Cassiano.

Deinde, prodest Eucharistia ad profectum spiritualem, quia est efficax ad excitandum animi deuotionem, & charitatis firmitatem. Ideo mentò S. Brigitta vidit in spiritu Depictam pro quodam Domino orantem, & Filio suo dicentem: De si Corpulentum, vt sentiat in se acutum, & delectatur in ea cum charitate feruore. Hanc enim præ sumpta excitat. Ideo mentò S. Chrysostomus: Ex mente huius tremenda participatione, splendorem ignis excusare & vim conflagrantem. Ex qua spiritualis feruor procedit, non solus, sed cum speciali spiritus suauitate, ac dulcedine, quæ est gratia quædam actualis, vt S. Tho. & Suarez, & est communis Theologorum. Caro mea verè est cibus, & sanguis meus verè est potus. Cibus autem & potus oblectant materialiter, ergo cum Conc. Florent. dicitur, hunc cibum spiritualiter conferre eos efficiens, quos corporalis cibus confert materialiter, spiritualiter Eucharistia oblectat, Et ita Clem. V. cum Conc. Vienn. de reliq. & venerat. Sanctorum; In hoc, inquit, Sacramento habetur omne delectamentum, & omnis saporis suauitas, ipsaq. dulcedo Domini degustatur: se ipsum enim format Dominus in esum, vt ait S. Macar. h. 4. vt inenarrabili modo tranquillet & impleat animam lætitiâ spirituali. Quam in se expertus B. Laur. Iustin. de disciplina & perfectione monasticæ conuersationis, pulchrè disserens sic c. 19. col. 3. describit: O quanta ibi delicia, quantus odor, qualia verba, quam vehemens amor, quam casti amplexus gustantur, quis pro palare valeat? Nil tunc ibi nisi dulcissima interioris hominis cantica, clamoris desideriorum, gratiarum actiones, laudum præconia, affectionum gemitus, resonat in laude dilecti. Pia etenim mens, tanti Sponsi lætificatione præsentia, venerando hoc mediante Sacramento, repletur gaudio, exultatione perfunditur, humilitate deicitur, lumine irradiatur, pace satiatur, roboratur fide, deuotione saginatur, atque indissolubili amoris vinculo Redemptori interius copulatur. Ex quo feruentior in dilectione, fortior in labore, promptior in opere, in temptatione prudentior, sollicitior in virtute in administratione alacrior, nec non & in ipsius frequentatione efficitur ardentior. Talia nempe sunt munera tua, ô Domine Iesu, itaq. amoris encania; que amicis tuis deuotis & dilectis, per hoc sacrosanctum mysterium conferre dignaris, vt omnium transeuntis vitæ superent delectationem.

Experientia autem docet, dum animus feruet, spiritualis lætitiæ & delectationis suauitate, eum aptum esse ad profectum in virtutibus. Hinc David dixit: Viam mandatorum tuorum curri, cum dilatasti cor meum. B. Bertr. dicebat, vt SS. Eucharistia sanctos nauigare instar nauis, quæ reatum habet in puppi. Ided exhortatur, vt qui non posset communicare, saltem iret ad templum, & se presentaret SS. Sacramento.

